

ten hrob, a dal jsem na něj kámen, zaházel jsem ten hrob starým dubovým listím, abych zahladil stopy. A poštovní pytel jsem složil, a uložil jsem jej do kůlny, a když jsem vyšel z kůlny do světla, zapotácel jsem se a přišlo mi špatně, a běžel jsem a držel jsem se prázdného krmítka pro ptáčky a plaňky plotu a vydával jsem svůj žaludek a pak ještě a zase...

Tak jsem slzel, byl jsem bledy, otevřel jsem dveře od chodbičky a pak jsem stál a dlouho jsem se držel kliky od kuchyně, abych ji otevřel. A vyběhli kocouři a vyběhly i ty dvě kočičky, které mě měly rády, a když jsem je pohládl, a přivedl ke koši, první do koše vklouzla Švarcava a přijala ta čtyři koťátka jako svoje, a za chvíli přiběhla i ta druhá kočička, a jako by se to rozumělo samo sebou, vklouzla do toho košičku také... A tak ležely v košičku, koťata cucala střídavě, jako by to byla koťátka jen jedné kočky, nebo společná koťátka... a já jsem jim nastavil ruku a obě kočky mi lízaly ruku a zavíraly oči, byly blažené, že jsem se jich dotýkal, že jsem hladil dva páry koťátek, a mně zdánlivě spadl kámen ze srdce... A pak ty kočičky si rozdělily úlohy, střídaly se v koši, měly s dostatek času, aby si šly za svojí potřebou, aby odeběhly přes plot tam na ty svoje mýta, aby se vzpamatovaly z koťátek, aby když se jedné zastesklo, tak se

vrátila ke košiku, který teď stál v kuchyni, a vystřídala druhou kočku, když napřed si ty kočky daly při střídání hubičky. A i ostatní kocouři se chodili dívat na kořata, dokonce když kočky byly pryč, tak si vlezli za svými synovci a neteřemi, olizovali je ti kocouři, čistili je, zahřívali je, a zdálo se, že jsem tak nějak tím, že jsem ubil šest-kořat, pomohl všem... Ten čas, ten měsíc by se zdál, že byl nejšťastnější, protože obě kočky se předháněly, závodily v tom, která víc mne má ráda, která častěji mi vystupuje na kolena a dává mi packy na ramena a dívá se mi láskyplně do očí. Dokonce jeden z přátel, když tohle viděl, přinesl aparát, aby vyfotografoval tu sestu, když sedím na lavičce, na kolenou mám košik a v něm jsou čtyři kořata a dvě kočky, stočené tak, že jedna druhá měla hlavu v nohách, a já jsem měl ruce v košičku. Kořata už viděla, olizovala mne, ducala a tiskla se k mým rukám, díval jsem se do košiku na ty svoje ruce dotýkající se koťátek. Seděl jsem tak na lavičce, můj přítel cvakal nejhezčí obrázky a nevěděl a ani nemohl tušit, co všechno procházelo mou hlavou, mým celým tělem. Už jsem od téhle chvíle věděl, že už nemusím vidět ani ten krvavý poštovní pytel, že už nemusím štipat sekyrkou dříví, že už ani se nemusím podívat na svoje ruce, že trvale budu mít pocit viny, že dál kromě té obrovské zimní kočky,